

kan være god Afsætning for dansk Produktion, og jeg vil ogsaa tro, at man har faaet udnævnt en hel Del Mænd, som man med Rette kan nære ret store Forventninger til; men det gælder ogsaa om, at de Folk, vi sender ud, i det hele er agtpaagivende. Vi ved jo alle, at der efterhaanden er kommet en meget betydelig Eksport her fra Danmark af Landbrugsprodukter til Belgien, og jeg læste for nylig en Beretning fra det danske Gesandtskab i Bryssel, hvori det gjorde opmærksom paa, at der i denne Forbindelse var adskillige Ting, som burde rettes. Jeg vil benytte Lejligheden til at rette en Henstilling til den højtærede Udenrigsminister om netop i saadanne Tilfælde øjeblikkelig at sende en Landbrugsattaché, hvoraf vi har adskillige — bl. a. har vi en Landbrugsattaché i Berlin og en Landbrugskonsulent i London —, til et saadant Sted, hvor der er Tale om et nyt Marked, for at de paa Stedet nøje kan studere Forholdene og give de rette Vink til Erhvervet, i dette Tilfælde altsaa det danske Landbrug, saa at man virkelig kan vide, hvilke Forandringer der skal gøres, og hvorledes man i det hele taget skal forholde sig. Jeg synes ikke, det kan være nødvendigt, at vi har Landbrugsattachéer alle Steder, men kun paa saadanne Steder, hvor Forholdene giver særlig Anledning dertil.

Med Hensyn til Militærbudgettet er der bebudet Forslag, der vil medføre en meget betydelig Formindskelse af Udgifterne, og jeg vil haabe, at det maa lykkes at gennemføre saadanne Forslag i Vintrens Løb.

Inden jeg gaar videre, vil jeg gerne nævne et Forhold med Hensyn til vort Aandssvagevæsen. Vi har bygget en Række nye Aandssvageanstalter rundt omkring i Landet, hvor de aandssvage, der tidligere var anbragt rundt omkring i Hjemmene, kan finde Ophold og Pleje. Der er enkelte Mænd, som i særlig Grad har gjort sig fortjent her og udført et uhyre stort Arbejde, og der er vel ingen Tvivl om, at vi netop paa dette Omraade absolut hører til de førende Lande. Nu har det imidlertid vist sig, efter at vi har faaet disse Aandssvageanstalter, at der maa skelnes mellem de aandssvage, og det var derfor, Professor Keller var saa ivrig for, at vi skulde have et Sted, hvor de allervanskeligste, de forbryderske aandssvage Mænd, kunde finde Tilhold, fordi de voldte en meget betydelig Gene paa de almindelige Aandssvageanstalter, idet de idelig foretog

Flugtforsøg. Der var Voldtægtsforbrydere og farlige Brandstiftere, der var ligefremme Voldsmænd, som den ene Gang efter den anden flygtede fra de almindelige Aandssvageanstalter og som Regel anrettede Ulykker, naar de kom ud. Det var, som sagt, det, der gav Stødet til, at Livø i Limfjorden blev udpeget som et Sted, hvor netop disse forbryderske aandssvage kunde finde et Fristed, et Sted, hvor de kunde bevæge sig under frie Forhold, isoleret fra det øvrige Samfund, saa at de ikke tiere skulde anrette store Ulykker. Der er vist ingen Tvivl om, at det var meget heldigt og nyttigt, at de blev anbragt paa Livø. I denne Tid er der — og det er derfor, jeg fremsætter disse Udtalelser — Bestræbelser fremme for at finde en anden Ø, hvor man kan anbringe de vanskelige aandssvage Kvinder. Vi ved vist alle, i alt Fald de, der blot har beskæftiget sig en lille Smule med dette Spørgsmaal, at Professor Kellers Initiativ i dette Spørgsmaal har været af enestaaende Betydning. Man har ved at søge rundt omkring i Landet fundet, at Sprogø er den Ø, der i alle Henseender absolut egner sig bedst til at være et Hjemsted for disse aandssvage Kvinder. Det er blevet mig meddelt, at der kun vil kræves nogle mindre Byggeforetagender, for at man straks kan faa Plads til ca. 25 derovre, og at der ikke skal gøres ret meget mere, for at der kan blive Plads til ca. 50. Jeg fremfører Sagen her, fordi jeg mener, at for saa vidt det kan gøres uden alt for store Udgifter, er det sikkert noget, som man ikke fuldstændig kan lukke Øjnene for, men jeg vil samtidig betone, at for saa vidt som det kun kan ske ved Hjælp af meget store eller dog betydelige Byggeudgifter for Staten, maa Sagen vente. Det kan efter min Opfattelse kun lade sig gøre, hvis der med meget smaa Udgifter kan indrettes en Anstalt paa Sprogø, hvor de farlige aandssvage Kvinder, dei erotisk Henseende abnorme Kvinder, kan anbringes. Jeg ved ogsaa, at Autoriteterne har stillet sig velvilligt, i alt Fald er det Tilfældet for Undervisningsministerens og hele Undervisningsministeriets Vedkommende, og jeg tror ogsaa, at den højtærede Trafikminister personlig har stillet sig ret velvillig. Men indenfor Statsbanernes Centralledelse har der været nogen Modstand. For saa vidt man imidlertid kommer til det Resultat, at her i Virkeligheden ligger en Opgave, der bør løses, kommer man nok udover Vanskelighederne, og den